

den første Giers Navn glemmes eller kun med Besværlighed kan udfindes, vil allerede nogen Ulempe føles i saadanne Tilfælde, hvor der opstaar Tvivl om Tiendeafgiftens Størrelse; men dersom imidlertid Eiendommen er forbleven samlet og Skuldsætningen uforandret, vil i Reglen Hartkornet kunne afgive den fornødne Veiledning. Derimod vil saagodtsom en fuldstændig Uvisshed om Afgiftens Størrelse kunne indtræde, naar en saadan Eiendom udstyffes, Parceller af den sammenlægges med Dele af andre Eiendomme og en saaledes samlet Eiendom overgaaer til en Gier, som vel har modtaget en summarisk Underretning om Størrelsen af den hele Eiendommen paahvilende Afgift, men ikke kan oplyse, hvor stor en Deel heraf paahviler de enkelte Dele af Eiendommen. De Fortegnelser, som vedkommende Tiendetagere føre, og i hvilke de maae antages at indføre alle foreskattede Forandringer, kunne vel tjene til Sammenligning, men som oftest ville de, selv om de ere paalidelige, kun være summariske, og i ethvert Fald kunne de i Tilfælde af Uoverensstemmelse ikke ansees autentiske.

I saadanne Tilfælde bliver man altsaa nødsaget til ved Hjælp af de oprindelige Forænder og Kjendelser og ved at forfølge de med de paagældende Eiendomme i Tidens Løb foregaaede Gierkister, Udstyknings og Sammenlægninger at søge den attraaede Dplysning; en Fremgangsmaade, der i Tidens Længde vil blive særdeles besværlig.

Det har været foreslaaet at afhjælpe denne Uvisshed ved at paahyde, at alle Skjoder paatiendepligtige Eiendomme, saafremt de skulde kunne antages til Tinglæsning, skulde indeholde en nøiagtig Angivelse af den Eiendommen paahvilende Tiendebyrde, og at til den Ende ved enhver Udstykning en Fordeling af Tiendeafgiften skulde finde Sted, i Forbindelse med Fordelingen af Hartkornet og Gammelstatten. Et saadant Paabud vilde imidlertid i høi Grad besvære Afhændelse og Udstykning af Eiendomme,

hvis Tiendepligt ikke var bragt aldeles paa det Reue, og vilde endogsaa ved Brangvillighed fra Tiendetagernes Side kunne nødsage Gieren til at udholde en Proces med dem, inden han kunde disponere over sin Eiendom. Da det derhos fornemlig er i Tiendetagernes Interesse, at der til enhver Tid have Udgang til at erholde Dplysning om Størrelsen af de de faste Eiendomme paahvilende Tiendeafgifter, har man troet, at det til Afhjælpning af den ovenfor paapegede Uvisshed vilde være tilstrækkeligt, at give Tiendetagerne Veilighed til paa en simpel og lidet bekostelig Maade at faae Størrelsen af det dem tilkommende Tiendevederlag for hver enkelt Eiendoms Vedkommende konstateret og til derefter at faae den saaledes tilveiebragte Dplysning noteret paa vedkommende Eiendommens Conti i Registrene over Skjode- og Panteprotocollerne. For de Eiendommens Vedkommende, med Hensyn til hvilke saadan Foranstaltning er truffen, vil man da, uden at besvære Omsætningen, kunne paahyde, at Adkomstdocumenterne skulde indeholde Dplysning eller i manglende Fald forsynes med Retssanmærkning om Tiendeafgiftens Størrelse, og at denne Afgift, i Tilfælde af Udstykning, skal fordeles i Forbindelse med Hartkornet og Gammelstatten.

Med Hensyn til de i §§ 2 og 7 indeholdte Bestemmelser skal endnu kun bemærkes, at der, naar Tiendetageren opnaaer de ved denne Lov tilfattede Fordelle, ikke skjønes at være nogen Grund til at bibeholde den ham ved Fr. 25de Juni 1810 § 8, tillagte Ret til i visse Tilfælde at holde sig til Hovedparcellisten for den hele den oprindelige Eiendom paahvilende Afgift eller til overensstemmende med det citerede Lovbud ikke at indromme en yderligere Deling af Tiendevederlaget, naar det svares med Korn in natura end til i Hædningkar. Ved Slutningsbestemmelsen i § 7 er tilstrækkelig antydet, at der herved ikke tilsigtes nogen Forandring i det contractmæssige stiftede Retforhold mellem de enkelte Parcellister indbyrdes.